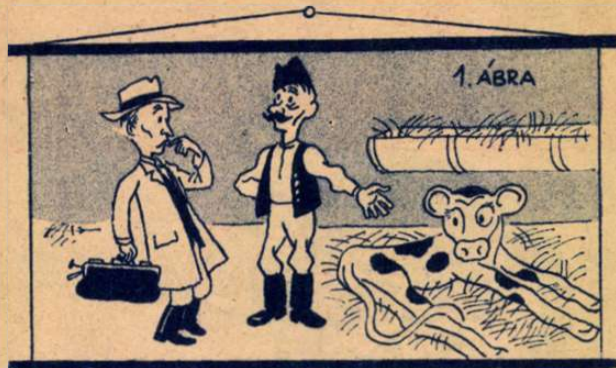

Ludas Matyi AZ ÁLLATORVOSTUDOMÁNYI KARON

— No, most mondd szépen: iá... —

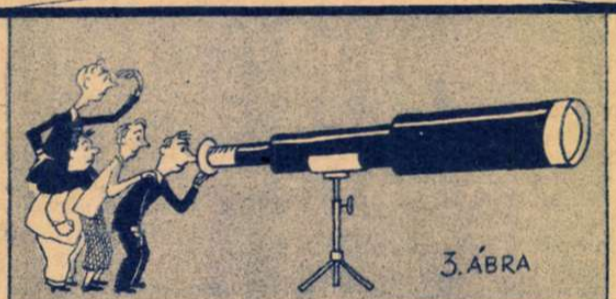
JÁRTUNK A DIÁKOK KÖZÖTT

az agrártudományi egyetem állatorvosi karán. Itt a tanulmányi idő kerek öt esztendő, de ez — a hallgatók véleménye szerint — úgy elrepül, mint a pinty, amelyet előzőleg a gondos állatorvosok meggyógyítottak.

Tervszerű, gondos munka folyik itt. Dél előtt 8-tól 2 óráig folyik a tanítás, délután a tanulmányi csoportok gyakorlaton vesznek részt: anatómiai, kémiai, növényzeti kísérletekkel gyarapítják tudásukat. Persze akadnak olyanok, akik se órákra, se gyakorlatokra nem járnak rendszeresen. Ezek azután nagyszerűen ismerik az összes betegségeket. Féltreírás ne essék, nem állatbetegsé-

gekre gondolunk, hanem azokra a „kifogás-körök“-ra, amelyekkel a hiányzást akarják igazolni. Nézzék csak meg 1. számú oktatóláblánkat. A beteg boci búsan néz, a boci gazdája meg izgatottan kérdi: „Tessék már megmondani, mi a baja ennek a szegény állatnak? Mire a notórius óramulasztóból lett állatorvos csak annyit tud motyogni: „Már megint az a futballmeccs!” Es nehogya valaki arra gondoljon, hogy esetleg a beteg boci volt futballmeccsen és rúgta valamelyik rokonának bőréből készült labdát. Nem! Az ifjú állatorvos volt futballmeccsen éppen akkor, amikor ezt a betegséget tanították.

A diákok között különféle típusokkal találkozunk. Itt van mindjárt az úgynevezett: „minden lében diák”. Különösen az elsőévesek között találkozunk vele, mindenütt ott van, klinikákra dugja be az orrát, boncolásokat néz végig sutyombá, pedig semmi szüksége még rá. Persze, aztán gyakran előfordul, hogy az ilyen diák nem tudja a saját feladatát. Furcsa típus a „hasbeszélő” is. Ha felel, beszél, beszél, beszél... de mindig mellébeszél, sohasem a témához nyúl. A vetített képek előadásoknak is megvannak a maguk diáktípusai. Ezek alig várják, hogy sötét legyen, kényelmesen hátradőlnek és azonnal álombamerülnek. Az ilyen hétélvők számára készítettünk egy újítást (lásd 2. ábra). Menjenek pizsamában, párnával a vetítésre, mert így kényelmesebb. Persze, jobb lenne, ha a diaprojektívák sem hatnának aiatóként!

Az állatorvosi kar épülete nagyon szép, láttunk egy remek szakszervezeti faliújságot, egy cikk és három rajzszerű volt rajta. Allítólag a rajzszerűeken is van felírás, azért tették ki. Ettől a hiányosságától eltekintve, az oktatási és társadalmi munka szépen halad a karon. Van azonban egy nagy problémánk: nincs kémia-jegyzet. A második félévhez szükséges jegyzeteket már lezállította a Jegyzetszakszervező Iroda, az első félévi jegyzeteket, amelyekből most kellene tanulniok... azokat még nem küldték el. A jegyzeteket állítólag készen vannak, csak

el kellene küldeni őket. A diákok jegyzet hiányában nem tudnak tanulni, csak a legnagyobb nehézségek árán. Ha még legalább a sokszorosító közel lenne az intézethez, be lehetne ugrani és belelapozni a jegyzetbe. De elég messze van, lévén az iskola a Wesselényi-utcában, a sokszorosító pedig a Váci-utcában. Most azon tanakodnak a diákok (lásd 3. ábra), hogy felállítanak egy csillagászati távcsövet és azon át olvassák el naponta a jegyzeteket. Ez elég jó megoldásnak látszik.

Sportélet is folyik a karon. Déli 2 óra előtt néhány perccel futó-MHK-zók igyekeznek az ebédlő felé.

Finom illatok szállnak ilyenkor a légben és a diákok megérezgetően szívják magukba a pörkölt, kel-

Az Agrártudományi Egyetem állatorvosi karán nevelkednek az új állatorvosok, akikre már nagyon nagyon várnak falun és akik úgy kellene, mint egy „falat kenyér”. Az öt éves tervben rengeteg állatorvosra van szükség. Nagy feladat vár rájuk a mezőgazdaság szocialista átalakításában. Erre a nagy munkára azonban fel kell készülni. Egy jó állatorvosnak mindenhez értenie kell, mindenben „specialistának” kell lennie, a sebésztől a belgyógyászatig, értenie kell az aprójószág megfogásához, harcolnia kell a babonák ellen és még sok mindent kell jól tudnia. Őri foglalkozás volt ez régen, ma a munkásosztály és a dolgozó parasztság fiából kerülnek ki az új állatorvosok.

Az egyetemi oktatás mellett, azzal párhuzamosan, gyakorlati oktatás is folyik az állatorvosi kar klinikáin, és tudományos kutatómunka a kar tudományos intézeteiben. Ma már nem zárkoznak be kutatóink a labo-

ratóriumok fehér falai közé. Szoros kapcsolatban vannak a faluval, térszékkel, egyéni gazdákkal. Nyáron például a baromfipestis ellen harcoltak a professzorok és a diákok. A kulákok igyekeztek megakadályozni az oltási munkákat, de az állatorvosok mint annyi más baktériumot és kórokozót, őket is — hogy úgy mondjuk — a mikroszkóp lencséje elé állították — és megmutatták a falu népének, milyen nagy paraziták a kulákok.

Sokat köszönhetünk Szerjabin szovjet akadémikusnak, aki meglátogatta az intézetet és megmutatta az állatorvosi tudomány új útjait. Az állatorvosi karon három Kossuth-díjas professzor tanít: Dr. Manninger Rezső a járványtan professzora, dr. Kotlán Sándor parazitológus, dr. Mócsi János akadémikus. November hetedikén tüntették ki dr. Kovács Gyulát tudományos munkásságáért. Az állatorvosi kar professzorai és hallgatói vállaltva dolgoznak a nagy cél érdekében. Ilyen professzorokkal és ilyen hallgatókkal nem lehet kétséges a siker.

káposzta, mákosmetélt... vagy más gyomornedvíkaszító illatot. Sajnos, ez még az előadás alatt történik. A tanár utolsó szavai előtt már megindul a roham... Irány az ebédlő! (Lásd 4. ábra.)

Az állatorvosi kar különben remek felszereléssel dolgozik, asztalosműhelye, mosodája, szép (de szűk) étterme, kultúrterme van. Diákszállója azonban enyhén szőlva, kissé alkalmatlan ilyen célra. Régen szeretetothonnak készült, építője tiszta profitszeretéből köpadlót, barátságátalan, hideg, átfűthetetlen hodályokat építtetett szobák helyett. A tanulószoba szűk, egymás hegyén-hátán ülnek, ha valaki kinyit egy könyvet, a másik biztosan ellapozza, mert nem tudja, a saját keze-e az, amiben a könyv van, vagy a másiké. Sürgős segítséget kérnek a hallgatók és azt hisszük, ez a kérésük nagyon is jogos!

Igen érdekes megemlíteni, hogy a hallgatók között nagyon sok a szakértetség. A tanárok és a hallgatók együttes véleménye alapján közölhetjük, hogy a szakértetségüket nagyszerűen megállják a helyüket és sok esetben példát mutatnak a többieknek is. Reméljük, hogy a DISZ vezetőség is e jó példa nyomán kedvet kap a jó munkára és akkor a begubózást meghagyja a selyemhernyóknak, amelyeknek ügyis ez a szakmájuk.

Az állatorvostudományi kar hallgatóinak hármas feladatuk van: tanulni, tanulni, tanulni... Talán még negyedszer is: tanulni!

SZÉTNEZTÜNK A KÖRTERMEKBEN

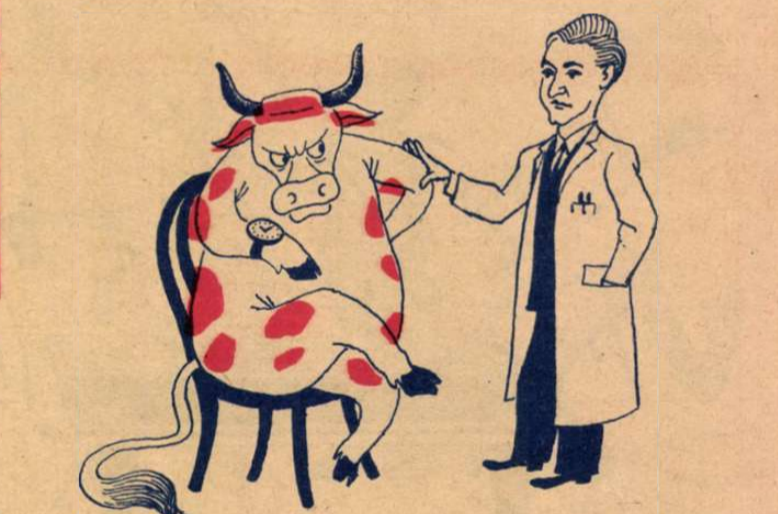
... A ló nyerit, a kutya ugat, a macska nyávog, a tehén azt mondja: muuuu, a kecske megeg, a bárány béget... És így folytathatnánk az állatok és állathangok felsorolását, ami itt fogad bennünket az Állatorvosi klinikákon. Agyak helyett boxok és ketrecek, ágynemű helyett puha alom és pokróc várja a betegeket. Mindenféle állat megfordul itt, mondják a fehérköpenyes doktor bácsik, akik egyforma szeretettel kezelik a beteg tehenet, a hurutos lovat, a szopornyicás kutyát. Csak a madaraktól tartanak egy kicsit, amióta egy kedvenc papagáj elrepült a kezelés elől és azóta se tért vissza. A belgyógyászaton megtudtuk, hogy egyes vállalatok vasárnap és pihenőnapokon nem járatják meg lovaikat, ennek következtében a lovak felpuffednek és idekerülnek a klinikára. Járássák pihenőnapokon is a lovakat és adjanak nekik fele takarmányt, — ezt kéri a belklinikai orvosai a Jégért, Tüsped, Szeju, Tüker, Sörgyarak és a többi vállalat kocsisaitól.

A sebészetben megismerkedtünk Közép-Európa legkorszerűbb röntgen-készülékével. Láttunk bekötött lábú lovakat és gézturbánnal ellátott házörzökutyát. Ez utóbbi nagyon udvarias jószág, ha azt mondják neki: köszönd meg a doktor bácsinak, hogy meggyógyított — félrehajja turbános fejét és pacsit ad. A háziállatok mellett egzotikus állatok is megfordulnak a sebészetben. Aida a borotváló elejánt (megvágta magát?), egy tibeti yak az Allatkertből (vállizületi bántalmakkal, de arra volt ereje, hogy belerúgjon az ápolóba), egy sündisznó (tüske ment a talpába), oroszlán, teve, mosómedve, gólya, kenguru, teknősbéka szerepel a beteglistán.

Távozó páciensek

A gyógyult cirkuszi oroszlán a tevéhez: Fogja a tollat, kollégám... Irjon be maga is valami kedveset a vendégkönyvbe!

— No, engem aztán alaposan itt felejtettek — mondja a gödöllői Allami Gazdaság türelmetlen tehene, aki már meggyógyult és minden levélbeli sürgetés ellenére több mint másfél hónapig itt hagyta.

Ez a képünk Tóth Jánost, a belkínika egyik technikai segédjét ábrázolja. Hogy miért mutatja a tenyerét? Mert huszonkétéves gyakorlati alatt eddig 40 ezer ló, 1500 szarvasmarha, 1000 juh és sokezer másfajta állat ment át a kezén...

Ez a képünk Sályi Gyula professzort ábrázolja, a kar dékánhelyettesét, aki olyan szenvedélyesen szereti óráját, hogy inkább visszatolja a mutatókat öt perccel, vagy ezzel is tovább tartson az előadás.

Jövő héten: INOTÁN